

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/13/2016
Identifikačné číslo spisu:	7604215406
Dátum vydania rozhodnutia:	14.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7604215406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G., bývajúceho v N., zastúpeného JUDr. Ladislavom Strížovským, advokátom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská č. 11, proti žalovanej Detektívnej informačnej službe, s. r. o., so sídlom v Žiline, Antona Bernoláka č. 51, zastúpenej JUDr. Annou Mozolíkovou, advokátkou v Čadci, Palárikova č. 1449, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu diskriminácie, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 10 C 124/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. októbra 2015 sp. zn. 1 Co 102/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa naposledy upraveným návrhom domáhal náhrady škody vo výške 556,10 eur so 6% úrokom z omeškania od 1. decembra 2005 a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 995,92 eur, po tom, čo návrh v časti vydania dokladu o zrazených preddavkoch na daň od 1. januára 2005 do 31. októbra 2005 zobral späť. Svoj návrh odôvodnil tým, že po nastúpení do práce 18. júla 2005 mu žalovaný začal robiť prieky formou diskriminácie a šikanovania s cieľom poškodiť ho na zárobku, stravných lístkoch, znížiť mu vážnosť na pracovisku, znepríjemniť prácu, aby sám dal výpoveď. Diskriminácia spočívala v tom, že nemal nočné zmeny, bol zaradený na 4-hodinové zmeny, kde nedostal stravné lístky, mal byť vonku bez čiapky, upratovať vrátnicu a na schôdzi bol Z. ponížovaný s úmyslom vytvoriť nepriateľský vzťah.

2. Okresný súd Spišská Nová Ves v poradí druhým rozsudkom z 13. augusta 2009 č. k. 10 C 124/2005 - 264 žalobu v celom rozsahu zamietol, žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal a rozhodol, že štát nemá právo na náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že rozpis služieb za obdobie od augusta do októbra 2005 možno považovať za dôkaz, z ktorého možno usudzovať porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, pretože u 7 zamestnancov mal poobedňajšiu 4-hodinovú pracovnú zmenu len žalobca a J. a okrem nich dve zmeny mal aj A. a v októbri Y.. Ostatní zamestnanci boli zaradení len na denné a nočné 12-hodinové pracovné zmeny.

Tvrdenie žalovaného o rovnakom rozpise zmien pre všetkých zamestnancov preto neobstojí. Aj zo smernice, v ktorej je uvedená pracovná náplň pre jednotlivé zmeny možno usudzovať na porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, keď je zrejмый rozdiel pri poobedňajšej zmene, kde v jednej smernici je uvedené, že na tejto zmene je potrebné umyť podlahu vodou so saponátom a v druhej smernici táto práca uvedená nie je, a v ostatných zmenách umývanie podláh nie je uvedené. Za dôvod diskriminácie nemožno považovať sťažnosť žalobcu podanú na inšpektoráte práce, pretože tú žalobca podal až po tom, čo žalovaný nereagoval na jeho listy. Udelenie žalobcovi slova na porade až na záver súd nepovažoval za diskrimináciu, pretože nie je možné, aby mohol každý hovoriť ako prvý, z porady nebol vykázaný, ale bol poslaný vykonávať prácu, pretože mal poobedňajšiu zmenu a taktiež nemožno považovať za diskrimináciu nepovolenie návštevy lekára. Výrok rozsudku, ktorým zamietol návrh žalobcu na náhradu škody vo výške 556,10 eur súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca škodu, ktorá mu mala vzniknúť v mesiacoch júl až október 2005 vyvodzoval z diskriminácie spočívajúcej v tom, že nemohol odpracovať toľko hodín ako v mesiaci december 2004. Súd mal však z predložených dokladov a v konaní vypracovaným znaleckým posudkom preukázané, že žalobcovi bola vyplatená za uvedené mesiace mzda v plnej výške za odpracované hodiny a to v súlade s uzavretou pracovnou zmluvou a Zákonníkom práce. Porovnal, akú mzdu by žalobca dosiahol, ak by rozvrh pracovných zmien všetkých zamestnancov bol rovnomerný, ak by žalobca odpracoval rovnaký počet ranných, denných, poobedňajších a nočných zmien rovnomerne s ostatnými zamestnancami tak ako sa toho domáhal. Znaleckým posudkom mal preukázané, že nebol zistený žiaden rozdiel na mzde, dokonca mu bolo vyplatené viac a teda ku škode nedošlo. V súlade s vysloveným názorom odvolacieho súdu vychádzal z toho, že žalobcovi patrí len mzda za fond pracovného času v zmysle Zákonníka práce, pretože pokiaľ so žalobcom nebola uzatvorená dohoda o práci nadčas, príplatok za nadčasy mu nepatrí, a preto nemožno porovnávať jeho mzdu s ostatnými pracovníkmi, ktorí mali dohodu o práci nadčas uzatvorenú. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 995,92 eur, súd prvej inštancie uviedol, že takejto náhrady sa žalobca môže domáhať len výnimočne a len v prípade, ak by bola značným spôsobom znížená jeho dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie. Žalobca svoj nárok v tejto časti odôvodnil tým, že bol diskriminovaný v práci, nemohol toľko pomáhať sestre s opaterou matky, odvozom k lekárovi, vyberaním liekov, nemohol sa zúčastňovať návštev v rodine, priateľov, spoločenských podujatí a nestíhal urobiť všetky opravy okolo domu. Súd konštatoval, že poobedňajšie zmeny žalobcovi umožňovali vypomáhať s opaterou matky, pretože návštevy lekára a výber liekov sa najčastejšie vykonávajú v doobedňajších hodinách. Taktiež mal dostatok času na opravy domu a návštevy mohol vykonávať aj po pracovnej dobe. Výslovil, že žalobca nepreukázal, že by išlo o taký zásah do jeho práv, ktorý by v značnej miere, nielen v bežnej, znižoval jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Z uvedených dôvodov žalobu aj v časti nemajetkovej ujmy zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 150 O. s. p., keď žalobca bol oslobodený od súdnych poplatkov a nepriznanie náhrady trov konania žalovanej nebude znamenať finančnú ujmu, ktorá by jej spôsobila problémy pri výkone podnikateľskej činnosti. Rozhodnutie o trovách konania štátu odôvodnil § 148 O. s. p. a oslobodením žalobcu od súdnych poplatkov.

3. Krajský súd v Košiciach po zrušení jeho v poradí tretieho rozhodnutia z 29. mája 2013 sp. zn. 2 Co 125/2012 v spojení s jeho opravnými rozhodnutiami uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. januára 2015 sp. zn. 4 Cdo 463/2013, 4 Cdo 464/2013, v poradí štvrtým rozhodnutím - rozsudkom z 21. októbra 2015 sp. zn. 1 Co 102/2015, rozhodujúc o odvolaniach oboch účastníkov, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho ani dovolacieho konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom konania v časti týkajúcej sa uplatneného nároku na náhradu škody zostala už len suma 37,85 eur. Pokiaľ súd prvej inštancie, vychádzajúc zo znaleckého posudku, zamietol žalobu žalobcu aj v tejto časti, odvolací súd sa s jeho názorom stotožnil, keďže zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že na mzde mu bola vyplatená vyššia suma ako by mu patrila pri rovnomernom rozdelení zmien a to aj v prípade, že by žalobcovi boli vyplácané nočné príplatky. Preto nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, ktorý nevyplatenie príplatkov za nočné zmeny považoval za škodu na jeho strane. Z tohto dôvodu odvolací súd zamietavý výrok v tejto časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. Za vecne správne považoval aj dôvody uvádzané v napadnutom rozsudku týkajúce sa zamietnutia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 995,82 eur a v tej súvislosti vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu

dodal, že z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že k zásahu zo strany žalovanej došlo na pracovisku v pomerne úzkom pracovnom kolektíve a teda dôsledky tohto zásahu spočívajúce v znížení cti a dôstojnosti žalobcu sa mohli prejavíť predovšetkým vo vzťahu k členom tohto kolektívu. V konaní boli ako svedkovia vypočutí viacerí spolupracovníci žalobcu a z ich výpovedí vyplýva, že väčšina nevnímala postup zamestnávateľa ako neoprávnený zásah vo vzťahu k žalobcovi, sami mali voči nemu ako kolegovi výhrady a konkretizovali dôvody, prečo vnímali žalobcu ako problémového pracovníka. Z takto vykonaných dôkazov preto nemožno vyvodiť záver, aby zásah žalovanej vyvolal u spolupracovníkov žalobcu zníženie vážnosti a dôstojnosti v značnej miere a o dôsledkoch konania ktoré sa mali prejavíť v rodinnej sfére žalobca produkoval iba svoje tvrdenia, na ktoré však neoznačil dôkazy a preto v tomto smere v konaní neunesol dôkazné bremeno. Skutočnosť, že zásah zo strany žalovanej už netrvá, a že došlo aj k výmene členov pracovného kolektívu nemôže sama osebe vyvolať záver o zvýšenej závažnosti následkov ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pokiaľ takýto nárok nemá oporu v zákonom predpokladaných podmienkach. Samotná zmena aktuálnosti na ospravedlnenie totiž sama osebe nemôže vyvolať záver o zvýšení miery zásahu do dôstojnosti a vážnosti žalobcu, pokiaľ to nevyplýva aj z iných skutkových okolností. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie aj v tomto zamietavom výroku ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolanie žalovanej proti výroku o trovách prvostupňového konania. Nepriznanie trov konania úspešnej žalovanej súd prvého stupňa odôvodnil poukazom na ust. § 150 O. s. p., keď prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, za ktoré považoval predovšetkým skutočnosť, že žalobca bol v konaní oslobodený od súdnych poplatkov, bol práceneschopný a preto žalovanej nepriznal náhradu trov konania. S poukazom na tieto závery považoval odvolací súd rozhodnutie o trovách konania účastníkov za správne. Rozhodnutie o trovách odvolacieho, ako aj dovolacieho konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 a § 150 ods. 1 O. s. p.

4. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odňatie možnosti konať pred súdom podľa žalobcu spočíva v tom, že odvolací súd mu listom z 8. októbra 2015 zaslal vyjadrenie žalovanej k predmetu sporu z 24. marca 2015, ktoré žalobca prevzal až 2. novembra 2015, teda až po tom, čo odvolací súd o veci rozhodol 22. októbra 2015 (správne 21. októbra 2015 - pozn. dovolacieho súdu), v dôsledku čoho sa žalobca nemal možnosť k uvedenému listu vyjadriť, v ktorom žalovaná uvádza nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje týkajúce sa jeho odbornej spôsobilosti, konkrétne, že nespĺňal zákonné podmienky v zmysle zákona č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti. Vo vzťahu k namietanej inej vade konania a nesprávneho právneho posúdeniu veci v podstate zopakoval svoje námietky uvádzané vo svojich ústnych aj písomných prejavoch, t. j., že postupom žalovanej mu nebolo umožnené vykonávať prácu nadčas, čím mu bolo znemožnené dosiahnuť vyššiu mzdu ako v skutočnosti dosiahol, poukázal na nesprávnosť vykonaného znaleckého posudku, proti ktorému mal výhrady, nerovnomerné rozvrhnutie zmien žalovanou, zníženie jeho zárobku v dôsledku nevyplatenia nadčasov a nesprávne posúdenie vo vzťahu k požadovanej nemajetkovej ujme, pretože v konaní preukázal, že zo strany žalovanej dochádzalo k jeho ponížovaniu na porade 10. augusta 2005 a bol diskriminovaný z dôvodu nerovnakého rozvrhu pracovných zmien. Žiadal priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaná písomné vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

6. Dovolanie bolo podané 29. decembra 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 vety prvej C. s. p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§

427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a v uskutočnení meritérneho dovolacieho prieskumu.

9. Dovolanie podané do 30. júna 2016, v prípadoch v ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod pre zastavenie konania [napr. vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.)] ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O. s. p. (napr. preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

10. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípadoch, v ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (por. tiež I. ÚS 4/2011, II. ÚS 172/03).

11. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 C. s. p. a § 470 ods. 2 C. s. p. dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (por. § 470 ods. 1 C. s. p.), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaníí uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (por. § 470 ods. 2 C. s. p.). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016, účinnej právnej úpravy o dovolaníí a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaníí nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniách podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [por. tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

12. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (por. § 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

13. V danom prípade je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky tých rozsudkov uvedených v § 238 O. s. p., proti ktorým bolo dovolanie prípustné.

14. Dovolanie žalobcu by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p.

15. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

16. Žalobca tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - por. napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť

si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

17. Žalobca namietal, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že mu krajský súd po zrušení termínu pojednávania vytýčeného pôvodne na 25. marca 2015 až na jeho vyžiadanie listom z 8. októbra 2015 zaslal vyjadrenie žalovanej z 24. marca 2015, ktoré žalobca prevzal 2. novembra 2015, t. j. v dobe, kedy krajský súd vo veci už rozhodol (rozsudkom z 21. októbra 2015 - pozn. dovolacieho súdu), v dôsledku čoho nemal možnosť sa k predmetnému listu vyjadriť.

18. Dovolací súd nepovažuje uvedenú námietku za opodstatnenú. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd neodňal žalobcovi možnosť pred súdom konať tým, že mu bolo doručené písomné vyjadrenie žalovanej z 24. marca 2015 až potom, ako odvolací súd vyhlásil napadnutý rozsudok.

19. Je pravdou, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06), a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať pred súdom (I. ÚS 156/07). Zároveň ale Ústavný súd Slovenskej republiky pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne irelevantná. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku, t. j. odpoveď k opravnému prostriedku nemá zásadný vplyv na rozhodnutie súdu o opravnom prostriedku (por. napr. IV. ÚS 462/2010, I. ÚS 498/2011).

20. Podľa dovolacieho súdu zásadu kontradiktórnosti treba vnímať v kontexte okolností každého prípadu a teda aj potrebu doručenia konkrétneho vyjadrenia účastníka konania procesnej protistrane treba posúdiť vzhľadom na jeho obsah a dosah na výsledok konania. Odpoveď účastníka konania k odvolaniu (resp. akémukoľvek písomnému podaniu) druhého účastníka by mala byť poskytnutá na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ má zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Iný pohľad na realizáciu práva účastníka oboznámiť sa s vyjadrením procesnej protistrany by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces vyjadrovania sa jedného účastníka konania k vyjadreniu druhého účastníka konania. Odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu. Obdobné právne stanovisko bolo vyslovené aj v iných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (por. napr. uznesenia sp. zn. 1 Cdo 17/2011, 5 Cdo 40/2012, 3 Cdo 256/2013).

21. V posudzovanej veci dovolací súd dospel k záveru, že doručenie vyjadrenia žalovanej z 24. marca 2015 žalobcovi odvolacím súdom až po vyhlásení rozsudku vo veci samej, nemalo v danom prípade za následok odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom. Z obsahu spisu je totiž zrejme, že Krajský súd v Košiciach po vrátení mu veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením z 20. januára 2015 sp. zn. 4 Cdo 463,464/2013, vytýčil nový termín pojednávania na 25. marca 2015. Žalobca predvolanie na pojednávanie expedované krajským súdom 11. marca 2015 prevzal na pošte 13. marca 2015 a následne 14. marca 2015 adresoval k rukám predsedu Krajského súdu v Košiciach sťažnosť a námietku zaujatosti voči predsedovi senátu 1 Co, JUDr. Ladislavovi Csakocimu, v dôsledku čoho bol termín pojednávania vytýčený na 25. marca 2015, zrušený. Žalovaná listom z 24. marca 2015, doručeným krajskému súdu 27. marca 2015 podala vyjadrenie k žalobcom vznesenej námietke zaujatosti. Následne bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti, ktorý prípisom z 15. apríla 2015 sp. zn. 1 Nc 2/2015 vrátil spis krajskému súdu bez vydania rozhodnutia o námietke zaujatosti z dôvodu, že námietka zaujatosti nespĺňala zákonom požadované náležitosti a týkala sa len okolností, ktoré § 14 ods. 3 O. s. p. výslovne nepripúšťa ako dôvod na vylúčenie sudcu. Ak potom Krajský súd v Košiciach na základe žiadosti žalobcu mu prípisom z 8. októbra 2015 doručoval vyjadrenie žalovanej smerujúce k ním vznesenej námietke zaujatosti a túto zásielku si žalobca vyzdvihol na pošte až 2. novembra 2015, t. j. až po vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu, nemal tento postup v

danom prípade za následok odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom. Uvedené vyjadrenie žalovanej smerujúce k vznesenej námietke zaujatosti totiž žiadnym spôsobom rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej neovplyvnilo a jeho doručenie žalobcovi bolo bez právneho významu pre rozhodnutie o odvolaní.

22. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

23. Dovolateľ v dovolaní uplatnil aj dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (súdom nižších stupňov vyčíta, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení vecí); k týmto námietkam však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemohol v tomto konaní prihliadať.

24. Z dôvodov vyššie uvedených dospel najvyšší súd k záveru, že žalobcom podané dovolanie (ktoré bolo podľa právneho poriadku účinného v čase jeho podania procesne neprípustné) nevyvolalo účinok, ktorý by najvyššiemu súdu po 1. júli 2016 umožnil uskutočniť meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.